

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

sisimmässään ”voima lisätä maailman onnen kokonaismäärää – – sanomalla muutaman vilpittömän kiitoksen sanan jollekulle, joka on yksinäinen tai lannistunut”. Hän sanoi: ”Sinä kenties unohdat huomenna ne ystävälliset sanat, jotka sanot tänään, mutta vastaanottaja saattaa vaalia niitä koko elämänsä ajan.”¹²

Alkakaamme nyt, juuri tänä päivänä, osoittaa rakkautta kaikille Jumalan lapsille, ovatpa he sitten oman perheemme jäseniä, ystäviämme, pelkkiä tuttuja tai aivan tuntemattomia. Kun joka aamu nousemme, päättäkäämme suhtautua rakkaudella ja ystävällisyydellä kaikkeen, mitä eteemme saattaa tulla.

Veljeni ja sisareni, Jumalan rakkaus meitä kohtaan ylittää käsityskykymme. Tämän rakkauden vuoksi Hän lähetti Poikansa, joka rakasti meitä niin paljon, että antoi henkensä meidän vuoksemme, jotta me saisimme iankaikkisen elämän. Kun opimme ymmärtämään tätä verratonta lahjaa, meidän sydämemme täyttyy rakkaudesta iankaikkista Isäämme, Vapahtajaamme ja koko ihmiskuntaa kohtaan. Vilpiton rukoukseni on, että niin kävisi. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 22:36–39.
2. Mark. 12:31.
3. 1. Joh. 4:21.
4. Luuk. 23:34.
5. Kirjoittaja tuntematon, lainattuna artikkelissa Richard L. Evans, ”The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, toukokuu 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Ks. ”Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. lokakuuta 1981.
8. Moroni 7:47.
9. ”Olkoon rakkaus elämäne johtotähtenä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 60.
10. Ks. OL 121:43.
11. ”Maud Muller”, julkaisussa *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206, kursivointi lisätty.
12. Dale Carnegie, esim. julkaisussa Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 54.

Todistaja

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää.

Sodan tai epävarmuuden ajoilla on tapana terävöittää keskittymistämme asioihin, joilla on todella merkitystä.

Toinen maailmansota oli minulle suurta hengellisen sekasorron aikaa. Kun lähdin kotoani Brigham Citystä Utahista, minulla oli vain todistuksen kipinä ja tunsin tarvitsevani jotakin enemmän. Käytännöllisesti katsoen me kaikki sinä vuonna lukiosta valmistuneet olimme muutamassa viikossa matkalla sota-alueelle. Ollesamme sijoitettuina Ie Shiman saarelle vähän Okinawasta pohjoiseen Japanissa kamppailin epäilysten ja epävarmuuden kanssa. Minä halusin oman todistukseni evankeliumista. Minä halusin *tietää!*

Yhtenä unettomana yönä lähdin teltastani ja menin bunkkeriin. Se oli rakennettu riviin asetetuista hiekalla täytetyistä noin 200 litran polttoainetynnyreistä, joita oli nosteltu toisensa päälle niin että ne muodostivat aidatun alueen. Kattoa siinä ei ollut, ja niin minä ryömin sisään, katsoin tähtien täyttämää taivasta ja polvistuin rukoilemaan.

Se tapahtui miltei kesken lauseen. En osaisi kuvailla teille, mitä tapahtui, vaikka päättäisinkin tehdä niin. En

kykene ilmaisemaan sitä, mutta se on yhtä selkeä tänään kuin se oli sinä yönä yli 65 vuotta sitten. Tiesin, että se oli hyvin yksityinen, hyvin henkilökohtainen ilmoitus. Viimeinkin minä tiesin itse. Minä *tiesin* varmasti, sillä se oli annettu minulle. Jonkin ajan päästä ryömin pois bunkkerista ja kävelin tai leijailin takaisin sänkyyni. Koko loppuyö kului ilon ja ihmetyksen vallassa.

En todellakaan ajatellut olevani mitenkään erityinen, vaan ajattelin, että jos sellaista tapahtui minulle, se voisi tapahtua kenelle tahansa. Uskon yhä niin. Sitä seuranneina vuosina olen oppinut ymmärtämään, että sellainen kokemus on yhtä aikaa valo, jota seurata, ja kuorma, jota kantaa.

Haluaisin kertoa teille niistä totuuksista, jotka on tärkeintä tietää – asioista, joita olen oppinut ja kokenut lähes 90 elinvuoden aikana ja yli 50 vuoden kuluessa johtavana auktoriteettina. Suuri osa siitä, mitä olen tullut tietämään, koskee asioita, joita ei voi opettaa mutta jotka voi oppia.

Kuten useimmat suuriarvoiset asiat, tieto, jolla on iankaikkista arvoa, tulee vain henkilökohtaisen rukouksen ja pohtimisen avulla. Nämä sekä paasto ja pyhien kirjoitusten tutkiminen luovat otollisen ilmapiirin vaikutelmille,

ilmoituksille ja Pyhän Hengen kuis-
kauksille. Ne tuovat meille ohjausta
korkeudesta, kun saamme opetusta
opetuksen päälle.

Ilmoituksissa luvataan, että ”jokai-
nen älyn periaate, jonka me saavu-
tamme tässä elämässä, nousee meidän
kanssamme ylösnousemuksessa” ja
että tietoa ja älyä hankitaan ”ahke-
roimisella ja kuuliaisuudella” (ks. OL
130:18–19).

Yksi iankaikkinen totuus, jonka olen
tullut tietämään, on se, että Jumala elää.
Hän on meidän Isämme. Me olemme
Hänen lapsiaan. ”Me uskomme Juma-
laan, iankaikkiseen Isään, ja hänen

Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja
Pyhään Henkeen” (UK 1).

Kaikista muista nimityksistä, joita
Hän olisi voinut käyttää, Hän halusi,
että Häntä kutsutaan ”Isäksi”. Vapah-
taja antoi käskyn: ”Rukoilkaa siis te
tällä tavalla: Isä meidän, joka olet
taivaassa” (3. Nefi. 13:9; ks. myös Matt.
6:9). Se, että Hän käyttää nimitystä
”Isä”, on opetus meille kaikille, kun
opimme ymmärtämään, millä on eni-
ten merkitystä tässä elämässä.

Vanhemmuus on pyhä etuoikeus,
ja jos olemme uskollisia, se voi olla
iankaikkinen siunaus. Kaiken kirkon
toiminnan lopullinen päämäärä on,

että mies ja hänen vaimonsa ja heidän
lapsensa voivat olla onnellisia kotona.

Niitä, jotka eivät mene naimisiin tai
eivät voi saada lapsia, ei jätetä vaille
niitä iankaikkisia siunauksia, joita
he tavoittelevat mutta jotka eivät ole
toistaiseksi heidän ulottuvillaan. Me
emme aina tiedä, kuinka tai milloin
siunaukset tulevat, mutta iankaikki-
sen lisääntymisen lupausta ei kielletä
keneltäkään uskolliselta ihmiseltä, joka
tekee pyhiä liittoja ja pitää ne.

Teidän salaiset kaipauksenne ja
kyyneleiset pyyntönne koskettavat
sekä Isän että Pojan sydäntä. He
antavat teille henkilökohtaisen vakuu-
tuksen, että elämänne tulee olemaan
täyttä ja ettette menetä yhtään elintär-
keää siunausta.

Herran palvelijana ja toimien siinä
virassa, johon minut on asetettu, minä
annan tällaisessa tilanteessa oleville
lupauksen, että teille annetaan aika-
naan kaikki se, mikä on pelastuksenne
ja korotuksenne kannalta välttämä-
töntä. Syli, joka on nyt tyhjä, täytetään,
ja sydän, jota särkyneet unelmat ja
kaipaus nyt haavoittavat, parannetaan.

Toinen totuus, jonka olen tullut
tietämään, on se, että Pyhä Henki
on todellinen. Hän on jumaluuden
kolmas jäsen. Hänen tehtävänsä on
todistaa totuudesta ja vanhurskau-
desta. Hän ilmaisee itsensä monin
tavoin, kuten rauhan ja levollisuuden
tunteina. Hän voi myös tarvittaessa
tuoda lohtua, johdatusta ja ojennusta.
Me säilytämme Pyhän Hengen kump-
panuuden elämässämme elämällä
vanhurskaasti.

Pyhän Hengen lahja annetaan
evankeliumin toimituksella. Joku, jolla
on valtuus, laskee kädet uuden kirkon
jäsenen pään päälle ja sanoo tämän-
kaltaiset sanat: ”Ota vastaan Pyhä
Henki.”

Tämä toimitus itsessään ei muuta
meitä merkittävällä tavalla, mutta jos

México, Meksiko

me kuuntelemme ja noudatamme kehotuksia, me saamme Pyhän Hengen siunauksen. Jokainen taivaallisen Isämme poika ja tytär voi oppia tietämään, että tämä Moronin lupaus on totta: ”Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää *totuuden* kaikesta” (Moroni 10:5, kursivointi lisätty).

Eräs taivaallinen totuus, jonka minä olen saanut elämäni, on todistukseni Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Tärkeintä ja perustavinta kaikessa, mitä teemme, kytkeytyneenä kaikkiin ilmoituksiin, on Herran nimi, joka on se valtuus, jolla me kirkossa toimimme. Jokainen pidetty rukous, jopa pienten lasten pitämät, päättyy Jeesuksen Kristuksen nimeen. Jokainen siunaus, jokainen toimitus, jokainen asettaminen, jokainen virallinen toimi tehdään Jeesuksen Kristuksen nimessä. Tämä on Hänen kirkkonsa, joka on nimetty Hänen mukaansa – Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi (ks. OL 115:4).

Mormonin kirjassa on suurenmoinen tapahtuma, jossa nefiläiset rukoilivat Isää Herran nimessä. Herra ilmestyi heille ja kysyi:

”Mitä te tahdotte minun antavan teille?

Ja he sanoivat hänelle: Herra, me tahdomme, että sinä sanoisit meille nimen, jolla me kutsumme tätä kirkkoa, sillä kansan keskuudessa on kiistoja tästä asiasta.

Ja Herra sanoi heille: Totisesti, totisesti minä sanon teille: Miksi ihmiset nurisevat ja kiistelevät tämän asian tähden?

Eivätkö he ole lukeneet kirjoituksia, jotka sanovat, että teidän täytyy ottaa päällenne Kristuksen nimi, joka on minun nimeni? Sillä tällä nimellä teitä kutsutaan viimeisenä päivänä;

ja jokainen, joka ottaa päällensä minun nimeni ja kestää loppuun asti, pelastuu –.

Sen tähden kaikki, mitä teette, tehkää minun nimessäni; sen tähden kutsukaa kirkkoa minun nimelläni, ja huutakaa avuksi Isää minun nimessäni, niin että hän siunaa kirkkoa minun tähteni.” (3. Nefi 27:2–7.)

Se on Hänen nimensä, Jeesus Kristus, sillä ”mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” (Ap. t. 4:12).

Tässä kirkossa me tiedämme, kuka Hän on: Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Hän on Isän Ainosyntyinen. Hän on se, joka surmattiin ja joka elää jälleen. Hän on Puolustajamme Isän luona. ”Muistakaa, että [meidän] on rakennettava [perustuksemme] meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika” (Hel. 5:12). Hän on se ankkuri, joka pitää meidät paikallamme ja suojelee meitä ja perhettämme elämän myrskyissä.

Joka sunnuntai ympäri maailman, missä eri kansallisuuksia tai kieliä edustavat seurakunnat kokoontuvat, sakramentti siunataan samoin sanoin. Me otamme päällemme Kristuksen nimen ja muistamme Hänet aina. Se on iskostettu mieleemme.

Profeetta Nefi julisti: ”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa” (2. Nefi 25:26).

Meidän jokaisen täytyy saada oma henkilökohtainen todistus Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Sitten lausumme tuon todistuksen perheellemme ja muille.

Muistakaamme kaikessa tässä, että vastustaja pyrkii henkilökohtaisesti häiritsemään Herran työtä. Meidän täytyy valita, ketä me seuraamme. Turvamme on niin yksinkertainen kuin että päätämme itse kukin seurata Vapahtajaa ja huolehdimme siitä, että pysymme uskollisesti Hänen rinnallaan.

Johannes kirjoittaa Uudessa testamentissa, että oli muutamia, jotka eivät pystyneet sitoutumaan Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa, ja ”monet Jeesuksen opetuslapset vetäytyivät tämän jälkeen joukosta eivätkä enää kulke-neet hänen mukanaan.

Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista:
'Aiotteko tekin lähteä?'

Simon Pietari vastasi hänelle:
'Herra, kenen luo me menisimme?
Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä
olet Jumalan Pyhä.''' (Joh. 6:66–69.)

Pietari oli oppinut sen, mitä jokai-
nen Vapahtajan seuraaja voi oppia.
Kun olemme uskollisesti omistau-
tuneita Jeesukselle Kristukselle, me
hyväksymme Hänet Lunastajaksemme
ja teemme kaiken voitavamme elääk-
semme Hänen opetustensa mukaan.

Kaikkien niiden vuosien jälkeen,
jotka olen elänyt ja opettanut ja pal-
vellut, niiden miljoonien kilometrien
jälkeen, jotka olen matkannut ympäri
maailmaa, ja kaiken sen jälkeen, mitä
olen kokenut, on yksi suuri totuus,
josta haluan kertoa. Se on todistukseni
Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Erään pyhän kokemuksen jälkeen
Joseph Smith ja Sidney Rigdon tallen-
sivat seuraavan:

”Ja nyt, niiden monien todistusten
jälkeen, jotka hänestä on annettu,
tämän todistuksen, kaikista uusimman,
me annamme hänestä, että hän elää!

Sillä me näimme hänet.” (OL
76:22–23.)

Heidän sanansa ovat minun sanani.

Minä uskon ja *minä* tiedän var-
masti, että Jeesus on Kristus, Jumalan
Poika, ja että Hän elää. Hän on Isän
Ainosyntyinen, ja ”juuri hän on luonut
nykyiset ja menneet maailmat ja –
niiden asukkaat ovat Jumalalle synty-
neitä poikia ja tyttäriä” (OL 76:24).

Lausun todistukseni, että Vapah-
taja elää. Minä *tunnen* Herran. Minä
olen Hänen todistajansa. Minä tiedän
Hänen suuren uhrinsa ja iankaikkisen
rakkautensa kaikkia taivaallisen Isän
lapsia kohtaan. Minä lausun erityisen
todistukseni kaikessa nöyryydessä
mutta ehdottoman varmana Jeesuksen
Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin William R. Walker

seitsemänkymmenen koorumista

Eläkää lujina uskossa

*Meitä jokaista siunataan suuresti, jos me tunnemme
kertomukset uskosta ja uhrauksesta, jotka saivat esi-isämme
liittymään Herran kirkkoon.*

Minä rakastan kirkon historiaa.
Uskoni vahvistuu, kuten ehkä
monien teistäkin, kun saan
tietoa niiden esi-isiemme merkittävästä
omistautumisesta, jotka ottivat evanke-
liumin vastaan ja elivät lujina uskossa.

Kuukausi sitten 12 000 suuren-
moista nuorta Arizonassa sijaitsevan
Gilbertin temppelin temppelipiiristä
juhlisti uuden temppelinsä valmistu-
mista innoittavalla esityksellä, joka
osoitti heidän sitoumustaan elää van-
hurskaasti. Heidän juhlansa aiheena
oli ”Eläkää lujina uskossa”.

Aivan kuten nuo uskolliset nuoret
Arizonasta, jokaisen myöhempien
aikojen pyhän tulisi sitoutua ”elämään
lujana uskossa”.

Kirkon laulussa sanotaan: ”Lujina
uskossa, jota vanhempamme vaalivat”
(”True to the Faith”, *Hymns*, 254; ks.
myös ”Voiko milloinkaan nuoremme”,
MAP-lauluja, 168).

Voisimme lisätä: ”Lujina uskossa,
jota isovanhempamme vaalivat.”

Mietin, tunsiko jokainen noista
innostuneista arizonalaisista nuorista
oman kirkon historiansa – tunsivatko
he kertomuksen siitä, kuinka *hei-
dän* perheestään tuli kirkon jäseniä.
Olisi hienoa, jos jokainen myöhem-
pien aikojen pyhä tuntisi esi-isiansä
kääntymyskertomukset.

Olittepa sitten pioneerien jälkeläisiä
tai ette, mormonipioneerien uskon ja
uhrauksen perintö on teidän perin-
töänne. Se on Myöhempien Aikojen
Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ylväs perintö.

Yksi kirkon historian hienoimpia
vaiheita on se, kun Wilford Woodruff,
Herran apostoli, oli opettamassa
Jeesuksen Kristuksen palautettua
evankeliumia ympäri Isoa-Britanniaa
vuonna 1840, vain kymmenen vuotta
kirkon perustamisen jälkeen.

Wilford Woodruff ja eräät muut
apostolit olivat keskittäneet työnsä
Englannissa Liverpoolin ja Prestonin
alueille ja saavuttaneet huomattavaa
menestystä. Vanhin Woodruff, josta tuli
myöhemmin kirkon presidentti, rukoili
jatkuvasti Jumalaa saadakseen Häneltä
ohjausta tässä erittäin tärkeässä työssä.
Rukoustensa kautta vanhin Woodruff
sai innoitusta lähteä toiseen paikkaan
opettamaan evankeliumia.

Presidentti Monson on opettanut
meille, että kun me saamme taivaan
innoitusta tehdä jotakin, me teemme
sen heti – me emme viivyttelä. Juuri
niin Wilford Woodruff teki. Saatuaan
Hengeltä selkeän ohjeen ”mennä ete-
lään” vanhin Woodruff lähti melkeinpä
välittömästi ja matkusti Herefordshi-
reksi kutsuttuun osaan Englantia